

Sátrakban

Istennek hála, köszönet a szerzőknek, de az olvasóknak és a támogatóknak is: megjelent a Magyar Egyházzene XVI. évfolyamának 4. száma. Nincs szükség előzetes dicséretre: csak el kell olvasni az okos és szorgalmas, nagy anyagmennyiségekkel dolgozó, de az anyagtól emelkedni is tudó, komoly fiatal tudósok munkáit, vagy a java korukban járó, tapasztalt, de fiatalkori eszményeiket föl nem adó, változhatatlanba még ma sem beletörődő egyházzenesztek, tudósok lendületes írásait. Nem szoktunk cinikus-kívülálló szerzőktől közölni, de most szinte mindegyiken különösen átsüt az erős elkötelezettség — anélkül, hogy ezt visszatetsző nyíltsággal fogalmaznák meg. Nem úgy néz ki a liturgikus és egyházzenesz szakma, mint amely a kihalás szélén állna. A valóság is ez.

Még a panaszkodás is dicsekvés: a XVI. évfolyam „szűk” 32 nyomdai ívébe a beérkezett anyag több mint egynegyede nem fért bele. Részben már meg is szerkesztve, van, ami félbevágva várja a következő szám megjelenését. Mikor is lesz az? Talán tavasz végén, vagy kora nyáron? Vagy esetleg ...?

Íme tehát az előzetes: összegződnék Szent Ambrus esti himnusza irodalomtudományos analízisének tanulságai, partiumi liturgiátörténész pap liturgikus szempontból elemzi az Iz 6,1 4 perikópát, vagyis a mise Sanctus-énekét; elkezdődik a magyar görögkatolikus dallamvilág tudományos összevetésen alapuló bemutatása; az erdélyi zenekultúra egyik nagyszerű és szülőföldjéhez hűséges tudós-művész-tanár alakja negyvenoldalas tanulmányban mutatja be a korál és az orgona szerepét az erdélyi szász evangélikus egyház liturgiájában; az amerikai gyülekezetiének-készlet összefoglalására kerül sor a lassan befejezéshez közeledő népénektörténeti tanulmányfolyamban, a liturgikus évről szóló egyházzenei kongresszusi előadások közül a népszokások tanulságait és az introitusokba foglalt egyházi évet bemutató írásokat közöljük, a szemlerovat és a kántorrovatok mellett a doktori képzés újabb sikertörténetéről számolunk be. S már látjuk: a nemzetközi gregorianisztika kiválóságainak tisztelgő előadásai és egy alapos, de látomásos tanulmány a református napszaki istentiszteletek mai meggyökerezéséről és az évfordulós koncertsorozatokról szóló beszámolók egy újabb számba tolnának át.

Az ősz a betakarítás, a jól végzett munka fölötti öröm, a megelégedettség ideje. S nehogy esetleg az ember elbízsa magát, egy hétig sátrakban kell laknia: nem a szabad ég alatt, nem hajlék nélkül, de nem is kényelmes védettségben. Újra át kell élnie az állandóság hiányát és vele a rászorultság üdvös érzését. „Sátrakban hagytam lakni Izrael fiait.” Ők jóllaktak a mindig eléggel, ha nem is tartalékolhattak. A mai lapkiadó nem is tartalékolni szeretne, csak hogy negyedévente megérkezzék a támogatás, mint reggel a manna, este a fürjek.

Sátoros ünnep első napján, 1869-ban Kohn Sámuel rabbi, a pesti izraelita hitközség hitszónoka arról prédikált, hogy a pusztai vándorlás emlékünnepe egyetemes. Tisztes állami támogatásunk a Magyar Egyházzene egyetemességének elismerése. Csak jönne minden reggel a manna, jönnének este a fürjek!